

Ferenczi Gábor
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

szám: *K/3349*

Érkezett: **2011 MAJ 25.**

Írásbeli kérdés

Dr. Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

A Házsabály 91. § (1) bekezdése alapján kérdést kívánok intézni a Nemzeti Erőforrás Minisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium irányítójához

„Kérdezem a Tisztelt Miniszter Urat, hogy a kormány tervezi-e folytatni a Nemzeti Múzeum 1912-ben elkezdett munkáját, kíván-e támogatni olyan kezdeményezést, amely a Bad Deutsch-Altenburgban található tumulus feltárására irányul?”

címmel.

A kérdésre írásbeli választ kérek!

Tisztelt Miniszter Úr!

2011. május 23-án az alábbi napirend utáni felszólalást mondtam el azon felszólalás-sorozat részeként, melynek nem titkolt célja rávilágítani a magyarság eltítkolt, valódi történelmére, elfeledett és mellőzött, gazdag kultúr - és hagyománykincsünkre.

„Tisztelt Országgyűlés!

Árpád apánk, történelmünk egyik legmeghatározóbb alakja. A krónikáink szerint a hun Atila szépunokája; Ernák ükunokája; Ed dédunokája; Ügyek és Emese unokája, Álmos vezér gyermeke. 948 körül magyar küldöttség járt Bíborbanszületett Konstantin bizánci császárnál, ahol is Bulcsú vezér 55 évvel korábbra datálta Árpád pajzsra emelését, így az körülbelül 893-ban lehetett. A honviszszaszerzés idején tehát már nagyfejedelmeként egészen biztosan ő vezette a magyarokat haza, a Kárpát-medencébe.

Árpád és társfejedelme, Kurszán még az Etelközből vezetett több felderítő hadjáratot a Kárpát-medencébe. Igazi érdeme azonban mégsem ez, hanem az a nagyszerű stratégia, mely által területről területre foglalta vissza az ősi jussot. Mondáink és legendáink egész sora emlékezik meg az ügyesebbnél ügyesebb fortélyokról, harcokról. Egy ilyen elbeszélésünk alapján, Zalán bolgár követnek elegendő volt látnia a magyarok harci bemutatóját ahhoz, hogy az általuk megszállt területeket elhagyják. Árpád apánk azonban nemcsak visszafoglalta a magyar őshazát, melyet az Árpád-kori kódexek helység-, illetve személyneveinek terminológiája bizonyít, hanem meg is védte azt. 907-ben, a korában általam már tárgyalt pozsonyi csatában 35000 lovassal néhány nap alatt verte tönkre a vérünkre szomjazó és kiirtásunkra érkező Gyermeke Lajos keleti frank uralkodó egyesített európai seregeit úgy, hogy a határokat messze az Enns folyóig toltta ki, hosszú évtizedekig elejét véve minden németföldi hódító szándéknak. Innen eredhet az Oberenns, azaz az Enns folyón túli területek

összefoglaló nevéből az Óperenciás-tenger, és a jégföldre Alpok csúcsait jelentő „Üveghegy”, mint mesevilágunk meghatározó elemei.

A krónikáink tanúsága szerint a nagyfejedelem ebben a csatában kapott halálos sebet, melynek következtében elhunyt. A modern történetírás ma is keresi sírjának helyét, bár egy érdekes és valószínűsíthető temetkezési helyre éppen az MTA által lenézett, és silány, állításuk szerint a magyarság számára csupán dicső múltat hazudó egyik krónikánk, az Anonymus mester által jegyzett Gesta Hungarorum utal. Ennek alapján az Alsó-Ausztriában található Bad Deutsch-Altenburg lehet a sírhely lehetséges helyszíne. A település közelében található Pannonia Superior egykori fővárosának, Carnuntumnak a romjai, illetve a pozsonyi csata felvonulási területén fekszik.

A „Magyarságtudományi Füzetek” című kisenciklopédia 2. számában Tóth Sándor részletes írást közöl erről az elméletről. Idézem:

A Gesta Hungarorum 52. fejezetében ez áll:

„Ezután az Úr megtestesülésének 907. esztendejében Árpád vezér is elköltözött ebből a világból. Tisztességgel temették őt el egy kis folyónak a forrása felett, amely kőmederben folyik alá Attila király városába. Egyszermind ott a magyarok megtérése után a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére egyház épült, amelyet Fehérnek hívnak.”

Megvizsgálva az idézet valóságtartalmát az altenburgi tumulus függvényében, meglepő azonosságok jelentkeznek. A szent hegy alatt, ahol a tumulus is áll, fakadnak a hőforrások, amelyek vizét egy patak a Dunába vezeti. Ennek a pataknak a medrét részben már a római időben kikövezték. A kőmeder főleg a patak torkolatánál maradt meg mostanáig, ahol még a római köves út is látható. A patak itt lényegében egy szabályozott egyenes vonalú csatorna. Tehát az anonymusi állítás igaz, mégpedig minden belemagyarázás nélkül. Ráadásul közvetlen a hegy alatt fut a patak, amely meleg vize miatt tűnhetett fel olyan mértékben, hogy szerepeljen a szűkszavú krónikában.

Az idézett krónika második része is helytálló adat a mai viszonylatban is. A kurgántól alig hatvan lépés távolságra ott áll a ma is *Boldogságos Szent Szűz Máriáról* elnevezett, monumentális kegytemplom. Az építmény középső taktusában megmaradt a korai Árpád-kori templomrész. Ezt Szent István királyunk építtette 1028-tól.”

A Templom-hegyen lévő tumulusról először Jeremiah Milles, a 18. századi brit kutató állította, hogy Árpád sírja. A 19. században többen is régészeti kutatásokat végeztek, melyek során számos lelet került elő a földhalomból. 1912-ben a Nemzeti Múzeum is kutatásokat végzett a helyszínen, amely azonban egy alagútomlás miatt félbeszakadt.

Azóta sajnos tudomásom szerint magyar részről semmilyen érdemi kutatás nem zajlott a területen. Örömről szolgál azonban, hogy az igazság kiderüléseig is a sírhalom tetejét díszíti egy, a Szent Koronát ábrázoló emlékmű, mely hirdeti Árpád nagyfejedelem lehetséges sírhelyét.”

Kérdezem a Tisztelt Miniszter Urat, hogy a kormány tervezi-e folytatni a Nemzeti Múzeum 1912-ben elkezdett munkáját, kíván-e támogatni olyan kezdeményezést, amely a Bad Deutsch-Altenburgban található tumulus feltárására irányul?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2011. május 24.

Tisztelettel:

Ferenczi Gábor
Jobbik